

Lukemisen arvoinen

Hoppania, Hanna-Kaisa, Karsio, Olli, Näre, Lena, Olakivi, Antero, Sointu, Liina, Vaittinen, Tiina ja Zehner, Minna. 2016.

Hoivan arvoiset. Gaudeamus, Helsinki. 263 s.

Olen vähän kyllästynyt tekstiin visuaalisena elementtinä ja mahdollisuuksien mukaan jopa välttelen lukemista. Houkuttelevaan kirjaan saatan tarttua ahnaasti mutta luenkin vain vähän alkua, sitten innostus tyssähtää. Jotta lukisin eteenpäin, tekstin pitäisi huijata minua niin, etten huomaisikaan lukevani, se lakkaisi olemasta kirjaimia ja muuttuisi kulkuvälineeksi uuteen maailmaan, seikkailuun.

Hoivan arvoiset alkaa esipuheen jälkeen niin draamatisesti, että kaltaiseni vastahakoinen lukija tulee imaistuksi vaivan ja hoivan maailmaan uteliaana, vähän säikähtäneenä. Miten käy vaivaisuuden yllättämän Kirstin? Miten elämä muuttuu, kun aiemmin itsenäinen toimija ei olekaan enää ohjaksissa, kuinka monen muun ihmisen elämä muuttuu? Mitä kaikkea paljastuu yhteiskunnasta ja maailmasta, kun näkökulma ei olekaan enää toimintaky-

kyisen aikuisen? Tai mitä jos olenkin sellaisen ihmisen roolissa, joka ryhtyy syystä tai toisesta hoivaamaan? Kirja avaa hoivaan ja vaivaan näkökulman toisensa jälkeen tuomalla Kirstin ympärille uusia samastumisharjoituksia pitkin vaivaisuutta kartoittavaa tutkimuksellista tekstiä.

Hoivan arvoiset on niin yhtenäinen teksti, että sitä ei uskoisi seitsenhenkisen kollektiivin kirjoittamaksi. Toisaalta monen tutkijan tietämys näkyy näkökulmien runsautena ja syvällisenä paneutumisenä niihin. Loistava idea koota ne yhdeksi tarinaksi! On varmastikin ollut myös opettavaista kirjoittaa yhdessä, tällaisesta kirjoittamisesta me yhteiskuntatieteilijät varmasti hyötyisimme yleisemminkin.

Hoivan arvoiset kokoaa hoivan osapuolista palapelin, johon moni lukija voi sovitella itseään – katselipa asetelmaa potentiaalisena tai aktuaalisena vaivaisena, hoivaajana taikka tutkijana tai päättäjänä. Hoivatutkimusta ja -keskustelua on kritisoitu siitä, että se katselee hoivaa useammin hoivan antajan kuin sen saajan tai vastaanottajan näkökulmasta, tai sitten tutkijan ulkopuolisesta näkökulmasta, kuin lasin takaa. Hoivan arvoiset pakottaa lukijan koki-

Välttämättömän hoivan puuttuminen tai huono toteuttaminen aiheuttaa päivittäistä tuskaa, joten toteuttamiskelpoisia käytännön ratkaisuja on pakko löytää. Tällaisen todellista ymmärrystä lisäävän kirjallisuuden sekä avoimen ja jollain lailla eteenpäin pyrkivän yhteiskunnallisen keskustelun lisäksi toivoisin hoivan palapeliin kahta lisäpalaa. Yksi on hoivatalouden pala. Hoivan ja ”talouden realiteettien” väliin on uudenlaisen vuoropuhelun avulla saatava sellainen tarttumapinta, jossa ne eivät vain ymmärtämättöminä ja vihamielisinä tuijota toisiaan. Toinen on tutkimuksellisen vanhushoivapolitiikan ja käytännön päätöksiä tekevän politiikan väliin sijoittuva pala, joka olisi, ei vain edellytyksiä ja seurauksia kartoitettava vaan rohkeasti ja häpeämättömästi ohjaava ja ehdotettava. Ja mielellään *Hoivan arvoiset* teoksen lailla niin hyvin kirjoitettu tai muuten esitetty, että siihen tarttuisivat myös laiskat ja vastahakoiset lukijat.

Hoivan arvoiset -kirjan epilogissa – jaa mutta enpä kerrokaan. Luin epilogin raitiovaunussa Helsingin iltapäiväruuhkassa ja itkin koko loppumatkan.

Tanja Kuronen

VTT, tanja.x.kuronen@helsinki.fi